

Sygn. akt III AUa 738/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun
Sędziowie:	SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Ireneusz Lejczak (spr.)
Protokolant:	Robert Purchalak

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku L. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji L. L.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu

z dnia 16 stycznia 2014 r. sygn. akt V U 2779/13

I. odrzuca apelację w przedmiocie odszkodowania, wyrównania świadczenia i odsetek;

II. dalej idącą apelację oddala.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca L. L. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z 10.09.2013 r. kwestionując wysokość świadczenia oraz domagając się ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem średnich zarobków spawaczy z najkorzystniejszego okresu dla wnioskodawcy z lat 1967 – 1976. W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, że decyzja ta wykonując prawomocny wyrok z Sądu z 25.07.2013 r. wylczyła wysokość emerytury według wskazanego w tym wyroku wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 129,16%. Wyrokiem z 16.01.2014 r. Sąd Okręgowy w Opolu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

oddalił odwołanie i zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd poprzedził orzeczenie następującymi ustaleniami: Wnioskodawca nabył prawo do emerytury od maja 2008 r. Prawomocnym wyrokiem z 25.07.2013 r. Sąd Okręgowy w Opolu rozpoznając odwołanie wnioskodawcy od decyzji z 11.06.2012 r. zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał stronę pozwaną do przeliczenia emerytury L. L. przy przyjęciu wwpw w wysokości 129,16% liczonego z okresu 1972 – 1981 na podstawie wysokości wynagrodzeń określonych w opinii biegłej. Zmiana wysokości emerytury miała nastąpić poczynając od 1.05.2012 r. Wyrok uprawomocnił się z dniem 15.08.2013 r. wobec braku apelacji stron. Wyrok zapadł na podstawie wyliczeń wynagrodzenia wnioskodawcy z lat 1967-1981 dokonanych przez biegłą z zakresu rachunkowości ubezpieczeniowej. Biegła dokonała wyliczeń wskaźników poszczególnych lat z 10-lecia poprzedzającego pierwszy rok objęcia ubezpieczeniem za granicą powołując się na art. 18 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz korzystając z danych zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy, w szczególności: pasków wynagrodzeń i dowodów wypłat premii za okres od 1.01.1972 r. do 30.06.1976 r., zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia za okres od 1.07.1976 r. do 30.04.1977 r. oraz kart zarobków za okres 1977 – 1981. Decyzją z dnia 10.09.2013 r. strona pozwana wykonując wyrok Sądu Okręgowego z 25.07.2013 r. ustaliła podstawę wymiaru emerytury przy wwpw wynoszącym 129,16% i kwocie bazowej wynoszącej 2.275,37 zł z daty złożenia pierwszego wniosku o emeryturę. Staż pracy został ustalony jak w poprzednich decyzjach w wymiarze 40 lat 9 miesięcy okresów składkowych, w tym zagranicznych 267 miesięcy i 3 lat 6 miesięcy okresów nieskładkowych w całości przebytych za granicą. Wysokość świadczenia po waloryzacji ustalono w wymiarze 2.560,25 zł a po waloryzacji od 1.03.2013 r. - na kwotę 2.662,66 zł. Po zastosowaniu proporcji wynikającej z 222 miesięcy pracy w Polsce do 531 miesięcy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą, emeryturę ustalono na kwotę 1.113,20 zł. Przy tych ustaleniach zważył Sąd Okręgowy, że w myśl art. 365 § 1 kpc organ rentowy był zobowiązany do przeliczenia emerytury zgodnie z wyrokiem z 25.07.2013 r. i zaskarżona decyzja wyrok ten wykonała prawidłowo. W szczególności organ rentowy zastosował ustalony tym wyrokiem wwpw liczony na podstawie wynagrodzeń osiągniętych lub też obliczonych na podstawie zapisów akt osobowych z okresu wskazanego tym wyrokiem, a ustalonego zgodnie z art. 18 ust. 3 ustawy z 17.12.1988 r. o emeryturach i rentach z FUS. Pozostałych parametrów decydujących o wysokości emerytury wnioskodawcy ani w obecnie rozpoznawanym odwołaniu ani w poprzednich sporach nie kwestionował. Natomiast wnioskodawca w odwołaniu złożonym 13.10.2013 r. kwestionował wysokość emerytury w zakresie ustalonej podstawy wymiaru, a w szczególności wysokość wskaźnika podstawy wymiaru. Tym samym jego odwołanie zawierało podobne zarzuty jak w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z 25.07.2013 r. Oznaczało to, w ocenie Sądu, że wnioskodawca w chwili obecnej nie mógł po raz kolejny kwestionować wyliczonego wskaźnika podstawy wymiaru, a kontrola Sądu w niniejszym postępowaniu była ograniczona zakresem wydanej decyzji i sprowadziła się do sprawdzenia czy jest ona zgodna z wcześniejszym wiążącym wyrokiem Sądu Okręgowego. Dodatkowo wskazał Sąd, iż żądanie wyliczenia wskaźnika podstawy wymiaru z wynagrodzenia przypadającego na lata 1967 – 1976 byłoby niekorzystne dla wnioskodawcy, co wynika z opinii biegłej, a nadto tak ustalone 10-lecie wykraczałoby poza okres 10 lat poprzedzających przystąpienie do ubezpieczenia po raz pierwszy za granicą. Możliwe jest jedynie zamienne wyliczenie podstawy wymiaru na podstawie wynagrodzeń osiągniętych z 20 lat przypadających w okresie całego ubezpieczenia w Polsce, które również było mniej korzystne dla wnioskodawcy niż przyjęte w zaskarżonej decyzji.

Wyrok ten zaskarżył apelacją wnioskodawca w całości zarzucając, że do ustalenia wysokości jego emerytury nie zostały uwzględnione zarobki w wysokości jaką rzeczywiście otrzymywał w czasie zatrudnienia jako spawacz w Stoczni (...). Zachowana część akt osobowych pozwała ustalić wysokość wynagrodzenia według stawki godzinowej, której w ogóle nie stosowano ponieważ wynagrodzenie było akordowe. Właściwym sposobem ustalenia wynagrodzenia wnioskodawcy za ten okres będzie przyjęcie średniego wynagrodzenia spawaczy otrzymywanego przez wówczas, co - zdaniem apelującego - pozwalałoby na ustalenie emerytury w granicach od 1600 zł do 1900 zł. Ponadto domagał się wnioskodawca w apelacji przeliczenia emerytury od maja 2008 r. z odsetkami oraz zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz odszkodowania w kwocie 30 000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W myśl art. 381 zd. 1 kpc w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Zawarte w rozpatrywanej apelacji żądania: zasądzenia odszkodowania i zapłaty wyższej emerytury od maja 2008 r. z odsetkami zostały zgłoszone po raz pierwszy w apelacji, a zatem - w myśl cytowanego art. 381 kpc - rozszerzenie apelacji o te żądanie było niedopuszczalne. Ze względu na wadliwość proceduralną apelacji w tym zakresie apelację - obejmującą te żądania należało odrzucić (art. 381 kpc w zw. z art. 373 kpc.) - jak w punkcie I sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego. Oceniając pozostałą część apelacji, obejmującą zarzuty dotyczące ustalenia zaskarżoną decyzją z dnia 10.09.2013 r. wysokości emerytury, Sąd Apelacyjny w pełni podzielił przedstawione przez Sąd Okręgowy argumenty przemawiające za oddaleniem apelacji. W pierwszym rzędzie należało podkreślić bowiem, że decyzja ta wykonała prawidłowo prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z 25.07.2013 r. zobowiązujący pozwanego organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy z uwzględnieniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (wwpw) w wysokości 129,16%. Słusznie też wskazał sąd I instancji to, iż pozostałe parametry wysokości emerytury zawarte w tej decyzji, jak staż ubezpieczeniowy i proporcja okresów ubezpieczenia polskich i zagranicznych, nie były przez wnioskodawcę kwestionowane. W tych okolicznościach żądanie wnioskodawcy, aby organ rentowy ustalił wysokość emerytury w sposób odmienny od treści prawomocnego wyroku z 25.07.2013 r. było bezpodstawne. Prawidłowo podkreślił sąd I instancji, że wnioskodawca nie przytoczył żadnych nowych okoliczności mających wpływ na wysokość emerytury, które nie były brane pod uwagę przy rozstrzygnięciu sporu pomiędzy tymi samymi stronami w sprawie zakończonej wyrokiem z 25.07.2013 r. W szczególności za takie okoliczności nie można było uznać postulatu wnioskodawcy, aby wysokość jego zarobków ustalić jako średnią zarobków spawaczy zatrudnionych wraz nim w stoczni. Wskazany przez wnioskodawcę okres 1967 – 1976 jako najkorzystniejszy dla ustalenia podstawy wymiaru emerytury nie mógł znaleźć zastosowania ponieważ, w myśl art. 15 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2013 r., poz. 1440) podstawę wymiaru emerytury ustala się w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Ze względu na datę wystąpienia przez wnioskodawcę o emeryturę (2008 r.) okres dwudziestolecia mieści się w granicach lat 1988 – 2007, a zatem w okresie, gdy nie podlegał on polskim ubezpieczeniom emerytalnym i społecznym. Wobec tego właściwym było zastosowanie art. 18 ust. 3 cytowanej ustawy z 17.12.1998 r. i ustalenie wwpw z kolejnych 10 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zainteresowany przystąpił po raz pierwszy do ubezpieczenia za granicą - czyli z okresu 1972 – 1981. Podstawa wymiaru składek z tego okresu została przyjęta do wyliczenia wwpw w sprawie zakończonej wyrokiem z 25.07.2013 r. (jako korzystniejsza wobec wyliczenia na podstawie art. 15 ust. 6 cyt. ustawy), a następnie - zgodnie z tym wyrokiem - zastosowana w zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na względzie należało - na podstawie art. 385 kpc - orzec jak w punkcie II sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego.

R.S.